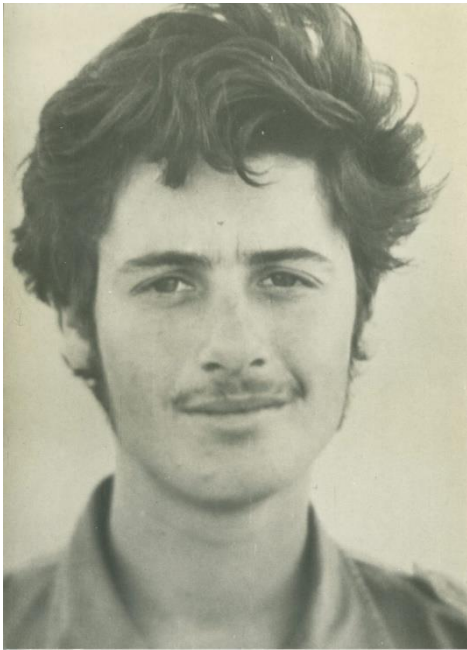

גדעון טרן על שמעון בן דרור

ז' באדר (2021) יום זיכרון לחיילי צה"ל שמקום קבורתם לא נודע

בתוך רצף הספינים האינסופיים של מערכת בחירות רוויית יצרים, מיתווים מטורללים ותווים בשלל צבעים, ציון ז' באדר החל היום, נדמה כאחד מהימים התלושים מלוח השנה. זה היום שנקבע כיום זיכרון ממלכתי לחילי צה"ל שמקום קבורתם לא נודע. יום זה הוא לפי המסורת יום פטירתו של משה שעליו נאמר בספר דברים: "לא-יָדַע אִישׁ אֶת קַבְרָתוֹ, עַד הַיּוֹם הַזֶּה" (דברים, ל"ד, ו'). מקום קבורתם של 457 חילי מערכות ישראל אינו נודע, ביניהם חברי לפלוגה, סג"מ שמעון בן-דרור ז"ל, בנם של שולמית ואהרון ז"ל, אח למיכאל, שנולד וגדל בקבוץ שדה - נחמיה שבגליל העליון.

שמעון היה קשור מאד לחקלאות ולעבודות השדה. כתלמיד תיכון הצטיין בעיקר במקצועות הריאליים. כשסיים י"ב הלך לשנת שירות בקבוץ מבוא חמה ולאחריה התגייס לשריון. יחד עברנו את המסלול במשך כשנתיים.

בפלוגה בלט שמעון במנהיגותו הטבעית, ברגישותו האנושית, ברוחו החופשית, בצניעותו. טנקיסט מקצוען. שד משחת במכונאות, באיתור ותיקון תקלות מנוע. מוכשר מאד בכתיבה, משורר לעת שביזות. חתום על מיטב השירים המקאבריים של השריון.

לב זהב.

חבר של אמת.

בצהרי יום הכיפורים תשל"ד, 6 באוקטובר 73 נפרדו דרכינו. שמעון, יחד עם עוד חמישה צוערים מהקק"ש, צוותו לתגבר את 14 ו- 401. בחצות הלילה, בדרכו כטנק בודד, חותר לחבור לפלוגתו של עירא עפרון מגדוד 46 שלחמה בגזרה

הדרומית של התעלה באזור מעוז "ליטוף", נפגע הטנק עליו פקד שמעון והוא נהרג. למרות מאמצים רבים וחיפושים נרחבים (כולל עם הצבא המצרי, אחרי החתימה על הסכם השלום) לא אותר עד היום מקום קבורתו. מדי שנה, עת שמשתי כמנהל התיכון בריאלי, במסגרת סמינר י"ב כחלק מהפעילות בהר הרצל, נהגתי לאסוף את תלמידי בחלקת הנעדרים במרומי ההר סמוך לחלקת גדולי האומה, לעמוד עמם ליד "הכרית" של שמעון ז"ל ולספר להם אודותיו.

לפני שמונה שנים נפטרה שולמית, אמו של שמעון. שולמית שחיה עם משפחתה בהולנד, נצלה יחד עם מיכאל בנה באפריל 1944 ממחנה המוות ברגן בלזן כחלק מעסקת החלפת 222 הטמפלרים העצורים בא"י ביהודים מהמחנות.

מרותק הייתי יושב מקשיב לקורות אותה במחנה הריכוז עם מיכאל התינוק הקטן ולמסע העלייה לארץ עד להתיישבות בקיבוץ. עבור ילדי היא הייתה "סבתא שולמית". אופה בחסד, מספרת סיפורים מופלאה. סקרנית ומתעניינת בתרבויות

רחוקות. מבינה ובקיאא בעולם הקולנוע ובספרות העולם. סורגת מדופלמת. שמיכת הטלאים שסרגה כשנולדה יעל בכורתי עברה מילד לילד לנכד במשפחתנו.

שנים רבות היא חכתה לו שישוב. לא פעם הייתה משתפת בייסורי הציפייה לשמעון שהיו לדבריה קשים לה מהסבל בשואה וממות בעלה. כשנקברה, נדמה היה לי ששמעון הובא גם הוא יחד עמה למנוחת עולמים באדמת עמק החולה הכבדה שכה אהב.

שְׁעָה חוֹלְפֶת יוֹם וְשָׁנָה

וְאֵת עֵדֵי לֹא מְחַפֶּה

שְׁעָה חוֹלְפֶת יוֹם וְשָׁנָה

עוֹדֵךְ אוֹבְדֶת שְׁבוּיָה בְּאֶמּוֹנָה.

את פרי גנך את תבקשי
מי לך יאמר ומי לך ישיב
מר פאבך רודפים הימים
נותרת לבדך רוצה להאמין
שהנה קרבה אותה השעה
שבה הבטיח לשוב בחזרה.

מילים כה מרגשות שכתב והלחין יוני רועה.

היינו אז צעירים בני עשרים, האמנו בצדקת הדרך, היינו מוכנים להקריב את חיינו למען המטרה, ובאמת התכוונו לכך. היינו שלמים עם המציאות שאותה הכרנו ובה האמנו, ועם המחירים שנגזרו ממנה. מעלינו סכך צלם של הדורות הקודמים. כמעט 48 שנים חלפו מאז. הכול כל כך השתנה. רק המתים שלנו נותרו כשהיו. צעירים בני עשרים. מבווישים, מלאי תום. תאבי שלום. עזי נפש. אהובים. וכך, מפעם לפעם בתוך המולת החיים הבלתי פוסקת אנחנו נעצרים לרגע, והזיכרון חותך בנו באהבה ובכאב, אבל שוב שוטפים אותנו גלי החיים ונושאים אותנו, ואותם עמנו, הלאה הלאה...

גדעון טרן